

[J. C. A. Larsen.]

som alle Partier og Ministeren har kunnet slutte sig til, kunde det maaske synes ret naturligt, at man anbefalede Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, men nu har den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nævnt, at Lovforslaget formentlig bør behandles i et Udvalg, og det mener jeg ogsaa er nødvendigt, saa meget mere som Landstingets Ordfører ved anden Behandling udtalte, at han regnede med, at Lovforslaget vilde blive grundigt undersøgt og behandlet i Folketinget. Selv om Lovforslaget er kommet hertil efter en enstemmig Vedtagelse i det andet høje Ting, er der alligevel Grund til at behandle det i et Udvalg, da der i de senere Aar har fundet en saa stærk Udvikling Sted paa Elektricitetens Omraade, at man maaske kan sige, at Forholdene forandrer sig fra Dag til Dag; den tekniske Udvikling har været saa stærk, at det er nødvendigt at undersøge, om ikke Dele af dette Lovforslag, der er blevet vedtaget i det andet høje Ting for et lille Aar siden, allerede skulde være forældet. Det er ogsaa af Hensyn til den stærke Udvikling, at Landstingsudvalget har foreslaaet en Revision af Loven i 1939. Jeg har aldrig været nogen Tilhænger af Revisionsbestemmelser, thi hvis der er Trang til Ændringer i en Lov, vil jo enten Ministeriet eller Rigsdagens Medlemmer stille Forslag herom, men jeg forstaar saa godt, at man i denne specielle Sag har ønsket en Revisionsbestemmelse, netop fordi Udviklingen gaar saa hurtigt.

Heller ikke jeg finder nogen Anledning til at komme ind paa Enkeltheder, da disse bedst vil kunne drøftes i et Udvalg. Naar der har været saa stærk en Udvikling, som Tilfældet har været, idet der nu i Værker og Ledningsnet er bundet omkring ved 1/2 Milliard Kroner — en Udvikling, der vist er uden Sidestykke — og saa at sige hver Beboer i Landet er interesseret i en Billiggørelse og en fornuftig Anvendelse af Elektriciteten, maa Lovgivningsmagten selvfølgelig behandle en saadan Sag med den største Opmærksomhed.

Jeg skal kun fremhæve en enkelt Ting, nemlig Bestemmelserne i § 3 om Elektricitetsraadet og den udvidede Beføjelse, dette Raad faar. Jeg hører ikke til dem, der er begejstret for, at de forskellige Raad og Nævn, Rigsdagen nedsætter, skal svulme op. Det er et ret stort Elektricitetsraad, der foreslaas, 13 Medlemmer; der var hidtil 11, men i Betragtning af, at Raadet faar betydelig større Beføjelser end tidligere, og at der er saa mange interesserede, der bør

have Plads i Raadet, kan jeg ikke sætte Fingeren paa nogen, som jeg kunde tænke mig skulde udskydes, tværtimod, dersom Tallet ikke var saa stort i Forvejen, kunde jeg tænke mig, at der var nogen Grund til, at Brandforsikringen blev repræsenteret. Det har vist sig, at Elektriciteten har eller i alt Fald har faaet Skyld for en hel Del af de Brande, der forekommer, hvad enten det er en mindre indvendig Brand, eller hele Ejendommen brænder. Jeg skal dog ikke insistere paa, at der gives Brandforsikringsvæsenet en Repræsentant, idet jeg, som nævnt, anser Raadet for at være tilstrækkelig stort, og man kan jo altid tilkalde Folk, man maatte ønske at høre.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne; jeg indser, at det er nødvendigt, at vi faar en grundig Behandling i et Udvalg, og jeg tilsiger mit Partis Støtte til en saglig Behandling saavel som til hurtig Gennemførelse af Loven.

Drachmann: Jeg kan fatte mig ganske kort. Det foreliggende Lovforslag har det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Præstø A.) udtømmende gjort Rede for, og Sagen er, som fremhævet fra denne Talerstol, behandlet meget grundigt i det høje Landsting, hvor det oprindelige Forslag, der udsprang af og byggede paa Kommissionens Indstilling, er blevet modificeret.

Det Problem, der foreligger, er i store Træk at muliggøre en fornuftig Centralisation af det landsvigtige Elektricitetsproblem, uden at man træder berettigede lokale Interesser for nær, og i øvrigt svarende til de Krav, som Teknik og Rationalisering maa og bør stille. Man er da kommet til det Slutresultat, som vi fra vor Side kan tiltræde, at Staten gennem det foreliggende Lovforslag i Tvistigheder mellem de mod hinanden stridende Interesser, der kan og vil komme paa dette Omraade, tilbyder sine bona officia. Men man er gaaet bort fra Diktatet. Denne Løsning synes mig at være tilfredsstillende; vi haaber, at Loven kan føres ud i Livet uden større Gnidninger end dem, der kan fjernes paa mere eller mindre tilfredsstillende Maade ad de Veje, Lovforslaget peger paa. Der maa tages Hensyn til de lokale Interesser, men samtidig maa man tilstræbe en Rationalisering af hele Landets Elektricitetsvæsen.

Det vigtigste er Reglementet. Det finder jeg ikke Anledning til at komme nærmere ind paa her, og hvis der i Udvalget skal forhandles nærmere, antager jeg, at disse Forhandlinger væsentlig vil komme til at dreje sig om Elektricitetsraadets Sam-